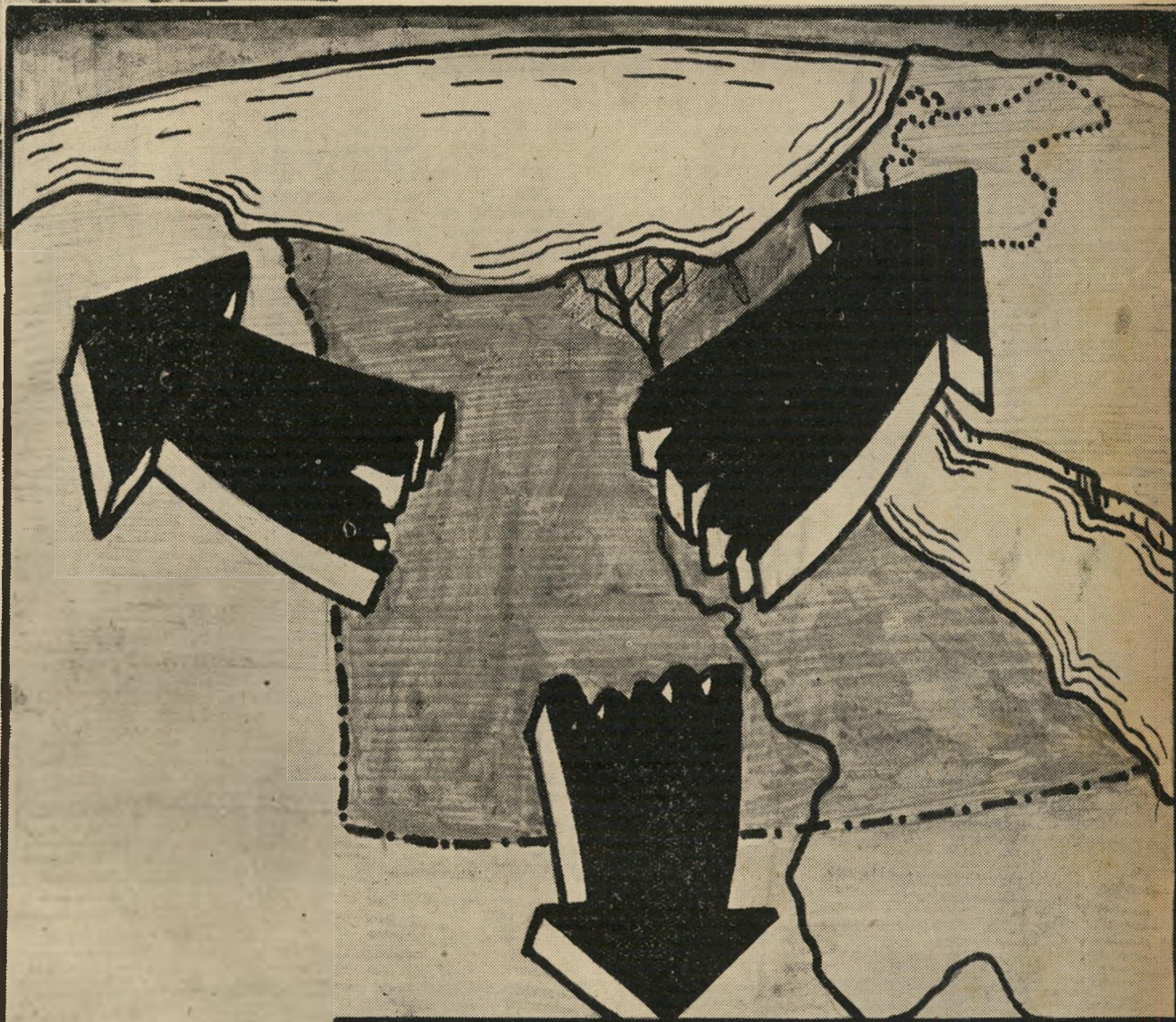

פצורים

כ"ג העבדים

המאצור

שעה שהמונים
נלהבים פורעים
ברחובות קהיר
ואלכסנדריה ומני-
היגים מושחתים
מכריזים הכרזות
חמקניות, עומדת
האומה המצרית
בפני הברירה
בת 6000 שנה
- האם לצאת
למסעות הרפת-
קאות אל מעבר
למדבר סיני ולוב
או לאחד את
עמק הנילוס למי-
דינה מתקדמת,
משוחררת מעול
זרים ואפנדים

מאת שלום כהן

פ עם לשונה, כאשר מי הנילוס מגיעים לנקודתם הנמוכה ביותר, מפסיק הפלח את עבודתו, זוקף את גבו הכפוף ושולח מבט חרדה לנהר הגדול הזורם מעבר לאדמות הכפר. הוא גמר את עבודת הזריעה ועתה מופנות עיניו דרומה, אל אותה ארץ רחוקה אשר בה מתחיל הנהר הגדול את דרכו. על פניו הצמוקים של הפלח טבועה השאלה הגורלית: האם יגאה הנילוס בזמן? האם יגיעו המים אשר יפרו את אדמתו השחורה ויבטיחו את המינימום הדרוש לו לתשלום חובותיו ומסיו? האם עוד יישאר לו להזנת משפחתו בשנה הבאה?

כדי להרגיע את אל הנהר העצום הקימו הפלחים בתי תפילה ופסלים לכבודו. כשהמבול הגיע לשיאו עם תום עונת הגשמים הקריבו בתולה, יפת בנות הארץ, לנהר הזועם, המזרים ברכה לארץ המדברית. בכל שעה משך היום והלילה עמד הפלח מוכן לעזוב את ביתו ואת שדותיו, לרוץ לנהר, לחזק תעלה, לעצור התפרצות מים, לטפח את גדותיו. כי למענו הנילוס הוא קדוש מכל קדוש, חשוב כלחם וכחיים עצמם. למענו יעשה הפלח את הכל. כדי להבטיח שמימיו יורמו אל שדותיו הוא מוכן לכל — לעבוד, לגנוב, לרצוח, למות.

הנילוס חייב להיות שלוו. מדי פעם קמו עמים ומלכים שאיימו על המשך זרימת הנילוס כתיקוננו. היו כאלה שרצו להעביר את המים לנתיב אחר, להשקות מדבריות אחרות במימיו. הפלח

